MYRTHE VAN GESTEL

DE ENGE MAN IN DE BOSJES

2026 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2026 Myrthe van Gestel
Omslagontwerp Prometheus
Foto auteur Jeannette Huisman
Zetwerk ZetSpiegel, Leerdam
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6253 5

Disclaimer

Dit boek richt zich voornamelijk op situaties van seksueel grensoverschrijdend gedrag of geweld waarbij de pleger een man is en het slachtoffer een vrouw, omdat dit het meest voorkomt. Dat betekent echter niet dat dergelijke situaties zich niet ook voordoen in andere vormen, zoals wanneer vrouwen pleger zijn en mannen het slachtoffer, of tussen mensen van hetzelfde gender.

Woord vooraf

In dit boek beschrijf ik persoonlijke ervaringen die zwaar en confronterend kunnen zijn. Met name in de hoofdstukken 1, 9, 30 en 33 komen grafische beschrijvingen voor van seksueel geweld en grensoverschrijdend gedrag.

Ik merk telkens opnieuw hoe diep mijn eigen geïnternaliseerde victimblaming zit en hoe erg ik verwacht dat er vervelende reacties komen op mijn verhaal. Ik verwacht het en ik kan het jullie niet kwalijk nemen, want ik denk het zelf ook, nog steeds. Maar juist daarom moet ik het vertellen, in de hoop dat iemand dit leest die het herkent, en die er misschien achter komt dat diegene niet alleen is. Dat die ander dit nooit bij jou had mogen doen.

Ik beschrijf mijn eigen herinnering en beleving van gebeurtenissen. Herinneringen zijn geen exacte registraties: ze kleuren mee met de emoties van het moment, de tijd die verstrijkt en de betekenis die je later aan ervaringen geeft. Waar ik bepaalde momenten scherp voor de geest heb, kunnen anderen die er ook bij waren dit heel

anders hebben ervaren of zich anders herinneren. Dit boek pretendeert niet een objectieve waarheid te vertellen. Het vertelt mijn waarheid, zoals ik die heb gevoeld, heb gedacht en heb opgeslagen.

Uit respect voor de privacy van anderen heb ik alle namen en herkenbare details van personen veranderd. Situaties, locaties en relaties zijn soms aangepast of samengevoegd, zodat individuen niet te herleiden zijn. De kern van de verhalen en de impact ervan op mijzelf zijn echter onveranderd gebleven.

1

10 augustus 2010

Ik zit in kleermakerszit op de harde bank in Renskes kamer. Ik rook een stiekeme sigaret uit het raam, hopend dat haar ouders het niet ruiken. Haar kamer biedt een mooi uitzicht over Leydam. Ik blaas mijn rook ongeveer in de richting van mijn huis, verderop in Voerhoven. Straks moet ik dat hele eind nog terugfietsen. Over de bank heen ligt een kleed gedrapeerd, waar ik al meerdere keren Canei op heb gemorst. Renske lijkt het niet erg te vinden, of doet alsof. We zitten op haar kamer en drinken de goedkope zoete wijn, direct uit de fles.

'Het is bijna negen uur,' zegt Renske. 'Ik moet op MSN!'

Ze heeft een nieuw vriendje dat ver weg woont, en ze MSN'en iedere avond met elkaar. Renske gaat voor de webcam zitten. Haar MSN-naam verandert ze wel zodat het duidelijk is dat ik er ook bij ben. Ik vind het gesprek niet zo interessant, dus ik blijf bij het raam zitten. Het is midden augustus en buiten hangt een typische zwoele zomeravondlucht.

Terwijl ik mijn sigaret uitdruk in een leeg colaflesje in de vensterbank, check ik mijn telefoon. Ik heb een sms van een jongen die ik leuk vind en mijn maag maakt een salto. Ik reageer en zo gaat dat een tijdje door, totdat Renske klaar is met haar gesprek.

'Mist hij je?' vraag ik haar. Renske kijkt me met een scheve glimlach aan.

'Ja, hij vraagt of ik een weekend met hem weg wil.'

'Shit, ga je dat doen?'

Ik neem nog een slok van de Canei en probeer mijn gezicht in bedwang te houden terwijl ik het doorslik. Ik houd helemaal niet van zoete wijn, maar ik wil niet stom doen.

'Ik weet niet of mijn ouders het oké vinden, maar ik zou wel willen,' antwoordt Renske.

Ik knik.

'Wel cool hoor, het hele weekend voor jullie alleen.'

Ik steek nog maar een sigaret op en op dat moment vind ik mezelf erg volwassen. Ik ben vijftien en ik heb het leven ontdekt.

Om kwart voor twee stap ik op de fiets, van mijn moeder moet ik om twee uur thuis zijn. Ik vind dat flauw en te vroeg, maar de afgelopen tijd ben ik een paar keer te laat thuisgekomen. Mijn moeder dreigt mijn avondklok te vervroegen als dat nog een keer gebeurt. Renske zwaait me uit vanuit het raam.

'Vind je het niet vervelend om alleen naar huis te fietsen? Ik kan je wel thuisbrengen anders!'

Ik schud mijn hoofd en zwaai. Het is eigenlijk net iets meer dan een kwartier fietsen naar mijn huis, dus ik stop mijn oortjes in mijn oren en trap flink door. Ik fiets een brug over en kijk op mijn telefoon om te kijken of ik nog op tijd ben. Goddank is het vijf voor twee en ik ben er bijna. Ik klik door naar het volgende nummer, iets van Ne-Yo. Ik stop mijn telefoon in de zak van mijn bodywarmer, gekocht bij de CoolCat, en kijk weer voor me, en terwijl ik dat doe, krijg ik het gevoel alsof ik een verdieping naar beneden zak. Op het fietspad staat iemand. Een lange man met een motorhelm op. Zijn armen zijn uitgestoken richting mij. Ik wijk uit naar links, maar hij beweegt met me mee.

Ik heb nog steeds niet door wat er precies gebeurt als hij me samen met mijn fiets in een houdgreep neemt en me de bosjes in sleurt. Dit is niet echt, gaat er door mijn hoofd. Mijn brein lijkt achter te lopen op de werkelijkheid en mijn lichaam lijkt losgekoppeld te worden van mezelf. Ik wil iets doen, maar ik weet niet wat. Wat gebeurt er? Er wordt een zak over mijn hoofd getrokken.

'Stop met schreeuwen,' zegt een mannenstem.

Schreeuw ik?

'Ik heb sigaretten en geld.'

Ik weet niet waarom ik dat zeg, denk ik echt dat dat me zal helpen? Het is even stil.

'Nee, ik ga je neuken.'

Op dat moment heeft mijn brein eindelijk door wat mijn lichaam al wist: ik loop gevaar. Op dat moment lijkt de tijd even stil te staan. Ik verwacht dat ik in paniek raak,

maar dat gebeurt maar niet. In plaats daarvan heb ik het idee dat ik mezelf uit mijn lichaam trek.

Deze man gaat dingen met mij doen die ik niet wil, dat weet ik heel zeker. Ik wil het niet voelen, dus zet ik mijn gevoel uit. Nooit geweten dat dit zo simpel kon zijn.

'Ben je nog maagd?' vraagt hij me.

Wat een gekke vraag, denk ik.

'Ja,' antwoord ik naar waarheid.

Hij geeft me opdrachten en ik doe het, zodat het zo snel mogelijk voorbij is. Ik doe in mijn hoofd alsof hij de jongen van het eerdere sms'je is, alsof ik hier vrijwillig ben. Het is zo voorbij, ik vertel het mezelf maar of ik het geloof weet ik niet. Ik zit op mijn knieën met mijn handen in de brandnetels als hij iets bij me doet wat zo veel pijn doet dat ik begin te huilen.

'Stil!' klinkt het gelijk.

Ik probeer me op de pijn van de brandnetels te focussen. De tijd gaat maar door, ik weet niet of er vijf minuten zijn verstreken of vijf uur. Ik weet alleen dat ik pijn heb en dat ik wil dat het stopt.

Maar wat als het stopt? Wat gebeurt er dan? Krantenkoppen verschijnen voor mijn geestesoog. Verkracht en gewurgd. Verkracht en in de sloot gevonden. Ik kom nooit meer thuis. Een golf van schuldgevoel overspoelt me als ik denk aan mijn moeder, die komt hier nooit overheen. En wat zullen mijn klasgenoten over me zeggen? Er wordt al over me gefluisterd dat ik een slet ben, omdat ik op het hockeyfeest met zes mensen had gezoend. Wat zullen ze zeggen als ze erachter komen dat dit is gebeurd? Ik denk

aan Renske, die slapend in bed ligt en me nog had willen thuisbrengen. Waarom ben ik zo dom geweest? Als het klaar is, loopt de man weg. Ik beweeg me niet, mijn lichaam trilt. Wat moet ik doen? Ik hoor gerommel en voetstappen, hij komt terug. Dit is het, denk ik. Hij heeft een pistool en hij gaat me doodschieten. Of wurgen.

'Ga je dit aan iemand vertellen?' Ik schrik van zijn stem.

'Nee.' Ik herken mijn eigen stem niet.

'Ik wil niet dat iemand dit ooit weet.'

Ik meen ieder woord.

'Blijf liggen en tel tot honderd. En o wee als je dit ooit aan iemand vertelt. Ik weet je te vinden.'

Ik begin hardop te tellen.

'In je hoofd!' snauwt hij.

Dan is hij weg, ik blijf achter, liggend op de grond. Ik hoor alleen het geluid van de regen op de bladeren, stilletjes tel ik de minuten. Ik ben me slechts vaag bewust van de pijn in mijn lichaam en de blaren op mijn handen. Ik ben verdoofd.

Ik ben allang voorbij de honderd, maar ik weet niet hoe ik moet opstaan.

Of hoe ik mijn leven vanaf dit moment moet voortzetten.

2

De straatlantaarns werpen lange schaduwen op het fietspad voor me, maar ik zie niets. De wereld kan niet gestopt zijn, maar het voelt wel zo. Ik vertel mezelf dat er niets is gebeurd, dat niemand dit ooit mag weten. Ik ga gewoon slapen, hopelijk merkt mijn moeder niet dat ik veel te laat thuis ben. Als ik morgen wakker word, is het een gewone zondag. Er is niets veranderd. Ik wil niet dat er iets verandert.

Als ik de achterdeur van het slot draai, kunnen er niet meer dan tien minuten verstreken zijn sinds ik uit de bosjes ben gekropen, maar het voelt alsof er uren voorbij zijn gegaan. Ik ben nog steeds vastbesloten te doen alsof er niets is gebeurd, maar als ik naar binnen stap en de geur van mijn huis, mijn veiligheid, ruik, zak ik in elkaar. Alles voelt anders. Er komt een geluid uit mijn keel dat ik niet herken en ik begin te schreeuwen, te jammeren eigenlijk. Ik hoor voetstappen die de trap af rennen en voel

mijn moeder om me heen nog voordat ik haar zie. Ze houdt me vast. Samen huilen we, ik begraaf me in haar lichaam, wil hiervoor altijd blijven. Ik zit onder de modder en heb nog maar één Ugg aan mijn voet. Ik wil hier blijven, wil dat iedereen verdwijnt. Behalve mijn moeder. Haar wil ik nooit meer loslaten.

De tijd lijkt in twee verschillende versnellingen te staan. Aan de ene kant gaat alles heel snel. De politie wordt gebeld en mijn vader en zijn vriendin zijn onderweg hiernaartoe. Aan de andere kant duren de seconden uren.

'Ik ben zo vies,' huil ik tegen mijn moeder. Ik wil me wassen en alles van me afschrobben. Mijn moeder helpt me om mijn kleren uit te trekken en ik stap onder de douche.

Ik schrob en ik boen, maar ik word niet schoon. Terwijl ik onder de stralen sta, voel ik me niet alleen vies, maar ook gebroken. Water en zeep zijn niet genoeg. Er zit een ranzigheid in mij die ik eruit wil klauwen, totdat de rest van mijn lichaam net zo veel pijn doet als de plek tussen mijn benen. In plaats daarvan droog ik me af en ga ik in het bed van mijn moeder liggen. Ze komt bij me liggen en ik kruip tegen haar aan. De verleiding van slaap en vergetelheid trekt aan me, en heel even lijkt het of ik me eraan over mag geven.

Maar dan belt de politie aan.

'Geen politie!' Ik herinner me wat hij tegen me zei.

'Ik mag het niet vertellen, aan niemand.' Ik raak in paniek en begin weer te huilen.

Naast me komt een politievrouw zitten, ze lijkt aardig maar ik wil dat ze weggaat.

'Ik weet dat je wil slapen, maar het is heel belangrijk dat je nu met ons meekomt. We willen zo snel mogelijk degene pakken die dit gedaan heeft.'

Ik begrijp niet waarom het niet tot morgen kan wachten, ik wil slapen. Mijn moeder voert het gesprek, en ik krijg maar half mee wat er gezegd wordt.

'U had haar eigenlijk niet onder de douche mogen zetten, mevrouw. Er kan bewijs zijn weggewassen.'

Waarom is de politie boos op mijn moeder? Waarom wordt zij gestraft voor iets wat ik wilde? Zij is de enige die mij snapt. Snapt die politievrouw dan niet dat ik nu helemaal niet naar het politiebureau wil? Pas als mijn moeder me vertelt dat we echt moeten gaan, geef ik toe.

Als we beneden komen, zijn mijn vader en zijn vriendin, Hannah, er ook. Ik wil tussen mijn ouders in zitten in de politieauto, maar dat mag niet. Alleen mijn moeder en Hannah mogen naast me zitten. Ik snap niet waarom mijn vader dat niet mag, maar ik heb ook de energie niet om ertegenin te gaan. Het voelt helemaal niet alsof de politie er is om ons te helpen.